

Bratstvo Evangelii Gaudium – Fraternità Evangelii Gaudium 2020/5

Že klije

Iz evangelija po Luku (18,1-8)

Povedal jim je še priliko, kako morajo vedno moliti in se ne naveličati.

Rekel je: »V nekem mestu je bil sodnik, ki se ni bal Boga in se ni menil za človeka. In v tistem mestu je bila tudi vdova, ki je prihajala k njemu in ga prosila: ›Pomagaj mi do pravice proti mojemu nasprotniku.«

Dolgo ni hotel, potem pa je rekel sam pri sebi: ›Čeprav se ne bojim Boga in se ne menim za človeka, bom tej vdovi, ker me nadleguje, vendarle pomagal do pravice, da me ne bo s svojim prihajanjem izmučila do konca.«

In Gospod je rekel: »Poslušajte, kaj pravi krivični sodnik! Mar Bog ne bo pomagal do pravice svojim izvoljenim, ki noč in dan vpijejo k njemu? Bo mar odlašal? Povem vam: Hitro jim bo pomagal do pravice.

Toda ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji?»

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

⊕ 18. poglavje Lukovega evangelija je priprava na Jezusov vzpon proti Jeruzalemu. Še trideset kilometrov po poti mimo Jerihe ga loči od Svetega mesta, od njegove velike noči, od ure, ki se mora dopolniti. V njegovih besedah in gestah je zaznati nuja, da bi zbral srčiko svojega nauka. Poglavje se namreč razvija okoli vprašanja molitve, pravičnosti in nevarnosti bogastva, tega, kako se vstopi v nebeško kraljestvo, okoli nuje, da je Sin človekov izročen, da umre in vstane. Jezus za učence naredi neke vrste obnovo bistva evangelija. Velika noč bo namreč vse slekla odvečnih besed, praznih misli, razmišljanj, ki so namenjena sama sebi. Tudi mi, ki smo izmed njegovih učencev, se sprašujemo, medtem ko skupaj z Njim potujemo proti Jeruzalemu – od celotnega evangelija, ki smo ga poslušali, in celotne poti vere, ki smo jo naredili, kaj je bistveno? Katere Božje besede smo se oklenili, kakor se brodolomec oklene svojega splava, medtem ko je divjala nevihta?

⊕ Prilika o krivičnem sodniku in o vdovi, ki prosi za pravico, se začne z besedami, ki so naslov te Božje besede: »kako morajo vedno moliti in se ne naveličati«. Grški izraz, ki ga prevajamo z »morajo«, je enak tistemu, ki ga Jezus uporabi, ko oznani svoje trpljenje, smrt in vstajenje: tako, kot se mora zgoditi njegova velika noč, tako mora učenec neprenehoma moliti. Njegova velika noč je namreč naše odrešenje, molitev je način, prek katerega to odrešenje postane živa izkušnja v življenju učenca, je občestvo z Njim v popolni podaritvi in izročitvi Očetu, je zmaga nad smrtjo. Moliti pomeni že izpovedati vero v Kristusovo zmago nad močjo zla. Gospod, ti si premagal smrt! Pokaži v našem življenju moč svoje zmage!

⊕ Kakor se pogosto zgodi v Jezusovih prilikah, nas preseneti paradoks. Imamo krivičnega sodnika, ki prizna korenino svoje krivičnosti: ne boji se Boga in posledično ne spoštuje človeka. Mera bogaboječnosti se ne kaže v češčenju, ampak v ljubezni in naklonjenosti do bratov in sester, kakor uči edina zapoved ljubezni. Potem je tu vdova, ki se ne obrne na odvetnika, kakor je bilo običajno ob smrti moža, ampak gre neposredno k sodniku. Verjetno je želela, da se ji prizna pravica do dediščine pokojnega moža v sporu z drugimi sorodniki, ki so, kakor se je pogosto dogajalo, predložili krivične zahteve. Žena ne stavi na moč argumentov, ampak na orožje vztrajnosti. Največji paradoks v priliki je, da Jezus pod obleko sodnika skriva Boga samega, kakor ga tudi sami pogosto dojemamo: kot krivičnega in gluhega za naše prošnje. Gospod nam zagotavlja, da nam bo Bog hitro pomagal do pravice in nas ne bo pustil dolgo čakati. Učenci bodo

kmalu za tem, ko se bodo z Njim povzpeli do Jeruzalema, razumeli, kako Bog vrši pravico, kako Bog sodi spore tega sveta. Blagor tistemu, ki je lačen in žejen pravice: zakaj nasičen bo!

☩ Gospod se bo vrnil! Gospod se vrača vsakič, ko prek našega življenja prihaja kraljestvo pravičnosti in miru (prim. Rim 14,17). To je sodba Boga o svetu. Ko obstajajo moški in ženske, ki z veseljem gradijo mir, ki z veseljem iščejo nebeško kraljestvo pred vsem drugim in se ne pustijo omrežiti tistemu, kar mine in je odvečno, ko se tisti, ki so na pomembnih položajih za narod, ne pustijo pokvariti žeji po oblasti in krivičnih zaslužkih, ko sirote in vdove dosežejo pravico, ne da bi jim bilo treba plačevati podkupnine, ko revni ne prosijo usluge za nekaj, kar jim pripada kot človeška pravica, ko je politična demokracija tudi gospodarska demokracija, takrat je na zemlji vera, ki ni nič drugega kakor radikalno priznavanje drugega kot brata, sestre, kot prijatelja, kot zakramenta Jezusa med nami. To je naša vera. In kdo nam more vzeti svobodo, da bi jo živeli?

Za poglobitev ... če želiš!

»Bogu ni mar, če je sojen, pa tudi ubogemu ne. Človeku bi moralo biti mar, da ne sodi, saj tako ostane zlo, ki smo ga storili, ne pa tisto, kar smo prejeli.« (don Primo Mazzolari, [Križev pot ubogega], *La via crucis del povero*)